

шапка на глава ще сложи, бузи ще надуе и гуша ще спустне доколкото може. Съ намѣтката нова ще наметнемъ дветѣ: и Гана и Дана. И ето готова баба Цоцолана!

— А насъ де оставяшъ, бате Патиланчо? — се намѣси Данчо.

— Подъ дрехата всички, край Гана и Дана, ний ще се изправимъ. Така по-достоинно баба ще представимъ!

— Ами що ще правимъ, бате Патилане, ако се разсърди баба Цоцолана? — обади се Дана.

— Туй нѣма да стане. Нали за това си на лице отгоре. Тя като се види така младолика, ще грѣйне отъ радостъ, та нѣма да вика. И нищичко лошо нѣма да ни стори. Пъкъ и най-подире не ни е първица — и на заговѣзни нека ни помилва нейната ржчица. Що има да стане, нека да си става. А сега да почнемъ, че време минава!

Както бѣхъ намислилъ, тъкмо така стана. Нагласихме Гана. Покачихме Дана. Съ бабина намѣтка и дветѣ завихме. Па при тѣхъ се скрихме.

Ето я пристига баба Цоцолана. Подъ новата шапка наду бузи Дана. Хлопна се вратата. Заудряха силно на всички сърдцата. Азъ съ прѣстъ поразтворихъ новата намѣтка — по-добре да гледамъ, какво ще направи баба Цоцолана. Най-напредъ се стресна. Смаяна остана. После се усмихна. Но изведнажъ Дана въ смѣхъ нечуванъ прихна. И нашата нова баба Цоцолана съ седемъ гърла виква — отъ смѣхъ се люлѣе. Истинската баба и тя съ гласъ се смѣе. Но когато зърна новитѣ пантофки съ златнитѣ чепрази, дето за Великденъ само си ги пази, много се ядоса. Безъ да ще замахна, Дана цапароса. Тя скочи отъ стола. Другитѣ повлѣче. Намѣтката скжса. И трѣбваше всички да бѣгаме вече...

Но на заговѣзни всичко се прощава. А пъкъ и на баба лесно ѝ минава. Азъ свикахъ отново моята дружина и шепнишкомъ рекохъ:

— Страшното се мина. Сега можемъ вече въ кѣщи да се върнемъ — сърдцето на баба съ молба да обѣрнемъ.

Но тукъ се обади патиланчо Ванчо:

— Азъ измислихъ нѣщо. Ще видите всички, колко е чудесно! Така ще се върнемъ при баба по-лесно.

— Кажи, да го чуемъ!

— Ще сберемъ парички, по левче отъ всички. Портокалъ ще купимъ. И съ него на прошка при баба ще